USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **66 s.r.o.**, IČ 29417180, sídlem Krakovská 583/9, Praha 1, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Otmíče 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. dubna 2017, č. j. JMK 60167/2017, sp. zn. S-JMK 40998/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. dubna 2018, sp. zn. 73 A 2/2017,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. dubna 2018, č. j. 73 A 2/2017 - 39, kterým byla zamítnuta její žaloba proti v návětí označenému rozhodnutí žalované. Věcně se jednalo o přestupek, resp. správní delikt.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být meritorně projednána. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatelka podala kasační stížnost předčasně.

[3] Pod číslem jednacím, jímž napadený rozsudek označila, je totiž veden protokol o jednání před Krajským soudem v Brně, na němž byl vyhlášen zamítavý rozsudek. Dotazem u Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zjistil, že v uvedené věci nebyl rozsudek dosud písemně vyhotoven a tudíž ani doručován s tím, že zákonná lhůta pro jeho písemné vyhotovení končí dne 25. května 2018. Ve světle této informace se jeví jako lživé tvrzení právního zástupce stěžovatelky o tom, že jí byl napadený rozsudek doručen 26. dubna 2018.

[4] Rozsudek krajského soudu lze napadnout kasační stížností ve lhůtě do dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Z ustanovení § 102 s. ř. s. dále vyplývá, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti *pravomocnému* rozhodnutí krajského soudu; právní moc rozsudku je přitom spojena s jeho doručením (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Ustanovení o lhůtě k podání kasační stížnosti přitom nelze interpretovat jen jako stanovení nejzazšího okamžiku, kdy může být kasační stížnost podána; ostatně ve vztahu k tzv. opomenutým osobám zúčastněným na řízení zákon výslovně stanoví, že lhůta začíná běžet *ode dne* doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků. Lhůta k podání kasační stížnosti tedy počíná stěžovateli běžet až po doručení napadeného rozsudku krajského soudu. To, že již vyhlášením rozsudku je rozsudkem, resp. jeho výrokem soud vázán, nutně nesouvisí s určením počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti a s procesní podmínkou (alespoň relativní) pravomocnosti napadeného rozsudku v kasačním řízení.

[5] Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém usnesení ze dne 4. listopadu 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48 (publ. pod č. 281/2004 Sb.NSS), dospěl k závěru, že proti usnesení krajského soudu ve správním soudnictví, jež pro nedoručení nenabylo právní moci, nelze brojit kasační stížností, resp. že je předčasná, a musí být proto odmítnuta (předtím usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. června 2003, č. j. 7 As 8/2003 - 41). V citovaném usnesení tento důsledek rozšířený senát spojoval právě s důsledkem doručení spočívajícím v nabytí právní moci (výslovně přitom odkazoval na § 54 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud proto v této věci nepovažoval za nutné řídit se právním názorem vyplývajícím z nedávného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. května 2017, č. j. 3 Ads 47/2017 - 21, který závěr o předčasnosti kasační stížnosti – oproti citovanému usnesení rozšířeného senátu – vztáhl naopak k okamžiku vázanosti soudu jeho vlastním usnesením, tj. doručením, byť se stejným výsledkem, neboť u usnesení okamžik právní moci pro stěžovatele a závaznost rozhodnutí pro soud spadají v jedno. Proto i zmíněným usnesením byla kasační stížnost podaná proti dosud nedoručenému usnesení krajského soudu odmítnuta jako předčasná. Pokud by z tohoto usnesení mělo cokoli vyplývat ve vztahu k rozsudkům, je zřejmé, že by to byl právní názor vyslovený tzv. *obiter*, tj. nad rámec nutného.

[7] Uvedený závěr odpovídá i smyslu a účelu stanovení počátku běhu lhůty k podání kasační stížnosti až po vyhotovení a doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost má již při svém podání obsahovat všechny náležitosti (srov. § 106 odst. 3 s. ř. s.), včetně kasačních námitek odpovídajících zákonem připuštěným kasačním důvodům, a ty pochopitelně nelze formulovat dříve, než se stěžovatel seznámí s písemným vyhotovením rozsudku a jeho odůvodněním. Kasační stížnost stěžovatelky takové náležitosti obsahovat nemohla, neboť napadený rozsudek nebyl dosud písemně vyhotoven a rozeslán, přitom Nejvyšší správní soud, jsa povinen postupovat expeditivně a bez průtahů, by mohl zkrátit stěžovatelku na zákonné jednoměsíční lhůtě k odstranění vad kasační stížnosti, pokud by začala plynout (nebo dokonce i mohla uplynout) dříve, než by byl napadený rozsudek vyhotoven a stěžovatelce doručen.

[8] Uvedené není v rozporu ani s rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 2 As 27/2004 - 2 ze dne 12. října 2004. V tomto případě šlo totiž o počátek běhu lhůty k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí v situaci, kdy žalobou napadené správní rozhodnutí již bylo

písemně vyhotoveno a rozesláno, žalobci však bylo doručeno vadně (bylo doručeno jemu, nikoli jeho zplnomocněnému zástupci), kterážto vada přitom byla jednoduše odstranitelná. V nyní posuzovaném případě se žádné vady při vyhotovování a doručování napadeného rozsudku krajský soud dost dobře ještě nemohl dopustit. Stejně tak pro posouzení této věci nemůže být relevantní ani usnesení č. j. 7 Azs 22/2013 - 81 ze dne 13. prosince 2013, neboť v tehdy posuzované věci šlo o napadení rozsudku, který byl již písemně vyhotoven a rozeslán a v právní moci nebyl jen relativně vůči druhému ze stěžovatelů pro jednoduše odstranitelnou vadu v doručování ze strany krajského soudu. Stěžovatelce nehrozí ani odepření přístupu k soudu, jako tomu bylo ve věcech posuzovaných v rozsudcích ze dne 7. prosince 2005, č. j. 3 Azs 421/2004 - 86, ze dne 20. února 2009, č. j. 7 Azs 8/2009 - 95, ze dne 23. října 2009, č. j. 8 Afs 61/2009 - 136 a ze dne 29. června 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, kdy Nejvyšší správní soud připustil „zhojení“ předčasnosti kasačních stížností proto, že v období mezi jejich podáním a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu již byla dříve vadně doručená rozhodnutí krajských soudů doručena řádně a stěžovatelům v důsledku toho uplynula propadná lhůta pro podání kasačních stížností. V nyní projednávané věci navíc na rozdíl od uvedených ještě vůbec nedošlo k písemnému vyhotovení rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka tak bude mít nezkrácenou možnost napadnout tento rozsudek kasační stížností, až vznikne (bude písemně vyhotoven) a bude jí doručen.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s. odmítl jako předčasnou.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud zároveň o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu